

ation bør advares om brug af stav, afgøres efter den almindelige bestemmelse om politiets magtanvendelse i lovforslagets § 16, jf. ovenfor.

I § 18, *stk. 3*, angives det, at politiet har pligt til straks at sørge for lægehjælp til personer, der er kommet til skade som følge af politiets brug af stav, medmindre det skønnes åbenbart ubetænkeligt at undlade lægeundersøgelse.

Politiet skal herefter straks sørge for lægehjælp, medmindre et slag med stav alene har medført mindre overfladiske skrammer, blå mærker el.lign. Er der tvivl om, hvorvidt eventuelle skader kræver lægehjælp, skal lægehjælp rekvireres.

Bestemmelsen forpligter dog ikke politiet til med magt at gennemtvinge lægehjælp til en person mod den pågældendes vilje, hvis denne skønnes at være i stand til at varetage sine egne interesser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6.2. og 6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 19

Lovforslagets § 19 indeholder særlige regler om politiets anvendelse af hund.

Bestemmelsen er i vidt omfang en videreførelse af de eksisterende regler i Rigspolitichefens Kundgørelse II, nr. 40 af 6. maj 1998 om politiets brug af politihund, og indeholder en udtømmende opregning af de situationer, hvor politiet kan anvende hund som magtmiddel. Politiet kan herefter anvende hund i de samme situationer, som efter den gældende administrative regulering. Dog er der også udtrykkeligt medtaget nødhjælpssituationer, ligesom adgangen til at anvende hund over for passiv modstand er begrænset og præciseret i forhold til de gældende administrative regler.

Bestemmelsen regulerer politiets anvendelse af tjenestehund i forbindelse med magtudøvelse. Bestemmelsen omfatter derimod ikke anvendelse af hund i forbindelse med andre opgaver som eftersøgning af bortgåede, forulykkede mv., søgning efter koster og søgning efter spor fra gerningssteder.

Bestemmelsen omfatter den faktiske anvendelse af hund samt advarsler og andre tilkendegivelser om brug af hund. Tilkendegivelse om brug af hund forudsætter noget mere "kvalificeret" end hundens blotte tilstedeværelse. "Defensiv" brug af hunden, f.eks. i forbindelse med bevogtning af gerningssteder, afspærringer og lign. vil som udgangspunkt ikke være omfattet af bestemmelsen, men spørgsmålet må i øvrigt bero på en konkret vurdering.

Efter § 19, *stk. 1, nr. 1-4*, må anvendelse af hund ske med henblik på at afværge en række nærmere angivne angrebssituationer eller ved fare for nogens liv

eller helbred. Bestemmelserne svarer til stk. 1, nr. 1-4 i lovforslagets § 18 om anvendelse af stav, jf. ovenfor.

Om stav eller hund i en given situation er det mest hensigtsmæssige middel må bero på en konkret vurdering af, hvad der i den pågældende situation er nødvendigt og forsvarligt.

§ 19, *stk. 1, nr. 5*, indeholder hjemmel til, at politiet kan anvende hund med henblik på at sikre pågribelse af personer.

Denne bestemmelse kunne for så vidt være indeholdt i bestemmelserne om gennemførelse af tjenestehandlinger, jf. nedenfor om nr. 6 og 7. Pågribelsessituationer er imidlertid medtaget som et selvstændigt punkt, da det ofte forekommer i praksis, at hund bliver anvendt for at pågribe personer, f.eks. en flygtende indbrudstyv, som undlader at standse trods politiets påbud herom og trods advarsel om brug af hund.

Efter § 19, *stk. 1, nr. 6*, må hund anvendes for at sikre gennemførelse af tjenestehandlinger, mod hvilke der gøres aktiv modstand. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i § 17, stk. 1, nr. 5, om brug af stav, jf. ovenfor.

Som anført ovenfor under bestemmelsen om stav, omfatter udtrykket "aktiv modstand" bl.a. situationer, hvor en anholdt/pågrebet person holder fast i en genstand eller andre personer, når politiet forsøger af føre den pågældende fra stedet. Det vil formentlig i praksis næppe være forsvarligt at anvende hund i sådanne situationer.

Hund kan f.eks. anvendes med henblik på at sprede opløb i form af gadeuorden, kollektiv udøvelse af hærværk, blåafbrænding mv., rydning i forbindelse med værtshusuorden samt rydning i forbindelse med blokader. Anvendelse af hund i forbindelse med anholdelse/frihedsberøvelse vil være omfattet af bestemmelsens nr. 5, jf. ovenfor.

§ 19, *stk. 1, nr. 7*, indebærer, at hund kan anvendes for at sikre gennemførelse af tjenestehandlinger, mod hvilke der gøres passiv modstand, såfremt tjenestehandlingens gennemførelse skønnes uopsættelig, og anden og mindre indgribende magtanvendelse skønnes åbenbart uegnet. Bestemmelsen svarer til § 18, stk. 1, nr. 6, om stav, jf. ovenfor.

Passiv modstand omfatter f.eks. situationer, hvor en anholdt, der ønskes ført væk, ikke følger med, men forholder sig passivt, eventuelt lægger sig ned, og hvor en større menneskemængde stimler sammen til en ulykke, blokerer adgangen til og fra virksomheder mv. og ikke fjerner sig trods politiets påbud herom.

Efter bestemmelsen må hund alene anvendes i disse tilfælde, hvis gennemførelse af tjenestehandlingen